

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Oliverii Florentii Waterloop Congreg. Oratorii B. Mariae
Aspricol. Presbyteri Monita Spiritvalia Et Moralia
Tetrastichis distincta**

Waterloop, Oliverius F.

Antverpiae, 1657

Prooemivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9689

P R O O E M I V M.

ANCTUS PHILIPPUS NERIUS, Presbyter Florentinus, illustrem illam Sacerdotum familiam Romæ primùm instituit, quæ cum ab Oratorio D. Hieronymi, unde duxit originem, tum vel maximè ab Orationis assidua peculiari studio, CONGREGATIONIS ORATORII nomen obtinuit. Fuit autem in illo beatissimo Viro ea lux mentis, quæ & hominum sæpè captum fugeret, & fidem omnino superaret; in cuius arce, dicam an apice, sedem ac domicilium fixisse visa est omnium corona virtutum. Ille enim fuit ille Vir, cuius igneum cor nihil aliud quàm sacri illius secretique amoris eximium sanè specimen fuit, imò prodigium. Tanto, tamque omnibus retrò sæculis inaudito divinæ caritatis flagrabat incendio. Quod ne generis humani damno lateret, DEVS Opt. Max. ipse amor, & amoris fons, universo nunc Orbi liquere voluit. Voluit castissimum pectus igne illo cælesti non calere tantùm, sed & sic ardere, ut etiam luceret. Noluit optimæ menti calitus infusæ sapientiæ deesse radios, quibus inlatentem cordis ardorem palàm faceret. Quin & oris aliquâ eminere facundiâ foris ille debuit, cuius præcordia virgineis facibus intus aestuabant; ut idem diviniore eloquii niteret gratiâ, qui innocentissimæ conversationis sanctimoniâ fulgebat. Sic igitur intus caluit, ut luceret foris; sic arsit affectu, ut in effectus erumperet Orbi mirandos magnus hujus ævi Thaumaturgus,

non ore umquam ditior quàm opere. Sed neque salutarium sermonum antè satur, quàm suæ flammæ vestigium aliquod intimis auditorum penetralibus impressum animadverteret. Imò nec insiti desiderii sibi visus est abundè compos, nisi dilectissimos Alumnos pari secum flammâ videret afflatos & involutos: quâ nimirum sensim ustulati, ac deinde medullitus accensi, nobili sui Ducis exemplo, quidquid sub celo cæcitas humana suspicere, id omne, ceu quisquilias, venti & temporis spolia, liberimâ mente despicerent. Nec sanè quidquam antiquius, aut magis in votis habuit, quàm ut solis æternorum bonorum desideriis suorum in Christo Filiorum corda paterent; procul scilicet abjectis, penitusque exclusis fluxarum atque interiturarum rerum curis; quò tranquillius, purgatâ iam, & ad internam Christiana letitiæ pacem collectâ mentis acie, Orationis assiduitate oblectarentur: atque ita, diuinæ familiaritatis suavitate subinde pasti ac refecti, libenter admodum ab æternæ Veritatis ore penderent, atque in dies erudirentur. Tanti enim illi semper fuit ista humani intellectus longâ beatæ spei expectatione orandi que patientiâ subacti, & jam velut à Dei nutu sive monitu penduli docilitas, ut hanc unam virtutem totius spiritualis ædificij basim esse censuerit & fundamentum. Quo feliciter jactò, nihil ambigere potuit de facillimâ suorum manu ductione ad eam, quæ Ecclesiasticum statum decet, morum atque honestæ conversationis disciplinam; certus, quantum reliquæ structure superesset, id omne nonnullâ cum rerum atque ingeniorum peritiâ, tum sedulâ Christiana caritatis industriâ

striam facile posse ad fastigium culmenque perducere. Eorum itaque, quorum directionem suscepisset, suorum praesertim Alumnorum, omnium ac singulorum consilia, diligentibus indagine perquisita atque explorata, solebat pro vario cujusque captu atque indole, ad unicum illum salutis aeternae scopum fortiter dirigere; simulque, prudentiam planè divinam, ad evidens aliquod humani generis bonum suaviter ac solerter collineare: eaque dexteritate etiam optima suorum desideria moderari, ut quidquid perspectis seu naturae dotibus, seu congenitis animi propensionibus, huic aut illi ad virtutes asequendas, Dei gratiam promerendam, placere ac prodesse didicisset, hoc ipse tamquam à Domini spiritu profectum, eiusque benignae voluntati consentaneum, sententiae suae sive consilij calculo comprobaret. Sentiebat quippe Vir caelitus afflatus hanc Rectiois propè divinae formulam iis hominibus, qui ad vitae communis institutum satis à naturam & moribus comparati, Dei sanctioribus obsequiis se suaque volentes libentesque tradidissent, longè aptius convenire, quàm cætus cujuscumque monastici regulas ullas sive leges. Atquod ut nec ad ejusmodi virorum Ecclesiasticorum Collegia vel in officio continenda, vel in ævum continuanda, votorum aut juramentorum vincula admodum necessaria esse judicaret. Quocirca eos, qui Romanae Congregationi nomen initio darent, non aliàm quàm Christianam dilectionis, aut communi Ecclesiasticae disciplinae lege voluit adstringi. Ex cujus deinde accuratâ observatione, mores apud eos optimi, usu magistro introducti receptique, paucisque aliquot constitutionibus

bus postea firmati, in unum Institutorum Volumen redacti sunt: quod PAULI V. summi Ecclesie Pastoris ac Judicis auctoritate comprobatum est anno Domini supra millesimum sexcentesium duodecimo. Eandem porro institutionem alia ex Romanam prognata Congregationes sunt secuta: in quibus fixo ratioque more eadem regiminis norma recepta est, ac demum peculiari decreto firmata: adeo ut si quos ab ea discessionem meditari aut moliri contigerit, velleque seipsum aliosve arctare voti aut juramenti novo aliquo nexu; his quidem ad alia Cœnobia transire liceat, atque illic ex instituti regulam vota facere. Sed ea tamen lege, ut emanatores ejusmodi, siue desertores domo, ac pristini juris possessione ipso suo facto excidant, & penes ceteros, etiam numero longe inferiores, sit integrum ius in universa Collegij bona, quocumque ea loco sita fuerint. Quod autem prudentissimus animorum ductor arctiore illam votorum via suos ducere noluerit, præter internos à Deo instinctus, rationes quoque non defuerunt, quibus in hoc animi proposito firmaretur. Nam etsi religiosam semper observantiam Regularium Ordinum ac votorum Professores veneraretur; attamen innumera illa, eademque sanctissima toto jam Orbe sparsa variorum Ordinum instituta animadvertentibus vis abunde posse sufficere, quibus pia illa votorum vincula præeligenda viderentur. Sed & præ oculis illi semper fuit antiquus ille decor & venustas filie Regis, Ecclesie sanctæ Dei, quam magnopere optabat gratam illam suam circumamictam incedere varietate, atque ita veterem illam in suam Hierarchiam retinere ac tueri dignitatem, quam primis & Aposto-

Aposto-

Apostolicis temporibus eam claruisse didicerat. Cui rei id temporis instauranda nihil convenientius magisque opportunum fore censuit, quam tale aliquod Ecclesiasticae vitae genus, quod aurea mediocritatis velut norma quadam esset inter huius seculi licentiosam vitam, & ea praesertim monasteria, quae ad externam rigoris & asperioris disciplinae, non omnibus aequè facilem, strictioris vinculi nodo constringuntur. Ut si quibus animus quidem esset mundo ejusque vanitati valefaciendi, neque tamen valetudo alia ve animi aut corporis constitutio suppeteret ad duriores illas corporis afflictationes invictà humerorum patientià perferendas, iis quoque piorum Sacerdotum aliqua familiae paterent, ab indocilibus atque indomiti vulgi facibus, & secularium negotiorum turbis abjuncta: ubi rerum aeternarum contemplatione, jugis Orationis exercitio, inculpatae vitae exemplo, verbi divini ministerio, & aliis Christianae pietatis officiis, suae & proximorum salutis pro gratia & celitus accepti talenti modulo consulere, nec minùs utilem operam dare queant universae Ecclesiae Dei in aliquo Martha munere aut Magdalena, quàm si temerè, & ut fit, nec liquido vocati in Monastica septa semet abdidissent.

Et licet, quàm semper excelluit animi demissione ac modestià, Congregationis Oratorii se semper auctorem studiosè negaverit, Deoque ejus originem, progressum ac perfectionem acceptam tulerit; suos tamen nequaquam impedire potuit, quò minùs eum pro sui Ordinis optimo Parente atque Auctore, quoad vixit, agnoscerent:

à cu-

à *cujus ore pendere, unica illorum erant deliciae; illius exemplis & monitis ad omnem Christiana Vita perfectionem erudiri, praeipuum desiderium.*

Nos monita S. Patris praecedenti Opusculo sparsim, prout res ferebat, Carmine dedimus. Ne autem pius Lector in discernendis iis ab aliorum sanctorum & sapientum virorum placitis & dictis frustra laboraret, visum est illorum selectiorem centuriam solutâ oratione hîc adjungere.

